

Буря в Стара-планина

Стжмни се. Вятжра се усили. Планината зарева страшно. Вековни буки се огжваха, виеха и прашеха.

Ближжк гржм процепи планината, след него втори, трети . . . Светкавици заблестяха. Огнени змии запжлзяха по земята и се сляха в една.

Насякохме бжрзо клони и ги изправихме край-джнерите на две буки. Нахвжрляхме отгоре шума, трева, плочи, наредихме наоколо камжни — направихме подслон.

Бурята ставаше още по-яроствна. Планината ревеше и се тресеше. Гржм след гржм, светкавица след светкавица се заредиха.

Ние треперехме сгушени един до друг. Затворим очи, шом светне и още ги не отворили, последва друга още по-ослепителна светкавица, след нея друга, трета . . . безчет . . .

Закапаха едри капки. Водача ни взе да ни окуражава:

— Не бойте се, скоро ще премине . . . Често се случва това в планината. Тук не е като у дома.

След малко рукна пороен джж. Като че ли потоци се лееха направо из облаците. Сякаш небето се проджни от гржмжт и молниите и всичката вода от него се изливаше вжз планината и вжрху нас . . .

Накваси ни до костите. Треперехме от мокрота и студ. Дядо Ангел стана и взе да трупа едри камжни около колибата ни, за да отбие настрана потоците, та да не помжкнат и нас сжс себе си.